

Антирейдерський законопроект підтримано **Р**ішення

Другого листопада за участю представників Мінагрополітики, Мін'юсту, Держгеокадастру, Національної поліції України, профільних аграрних громадських організацій та асоціацій, фахівців у сфері регулювання земельних відносин, відбулось друге засідання робочої групи, створеної при Комітеті Верховної Ради України з питань аграрної політики та земельних відносин, з розробки проекту Закону України «Про захист майнових прав власників і користувачів земельних ділянок, запобігання протиправному поглинанню і захопленню підприємств в аграрному секторі економіки».

Учасники робочої групи обговорили ключові положення підготовленого законопроекту, зокрема:

- власник нерухомого майна в односторонньому порядку може, на власний розсуд, встановити вимогу щодо нотаріального посвідчення договору, а також скасувати таку вимогу;
- розмежувати інформацію, яка вноситься та зберігається у Державному земельному кадастрі та Державному реєстрі речових прав на нерухоме майно;
- скасувати необхідність отримання власниками та користувачами земельних ділянок паперових витягів про земельні ділянки з Державного земельного кадастру та зобов'язати державних реєстраторів прав, при вчиненні реєстраційних дій, самостійно формувати витяги про земельні ділянки;
- встановити, що Публічна кадастрова карта є офіційним державним відомостям Державного земельного кадастру;
- зобов'язати державних реєстраторів

прав перевіряти не тільки відомості Реєстру прав, а й за кадастровим номером земельної ділянки наявність відомостей про неї у Державному земельному кадастрі;

- визначити, що державний реєстратор прав зобов'язаний залишати без розгляду заяву про реєстрацію права на нерухоме майно, якщо кадастровий номер земельної ділянки відсутній у Державному земельному кадастрі;
- встановити, що до Реєстру прав вносяться відомості про ціну (вартість) нерухомого майна та речових прав на нього за відповідними правочинами;
- підвищити адміністративну відповідальність за вчинення державними реєстраторами прав порушень вимог законодавства при вчиненні реєстраційних дій тощо.

За результатами засідання члени робочої групи одноголосно підтримали даний законопроект у запропонованій редакції та прийняли рішення доручити Міністер-

ству юстиції України і Державній службі України з питань геодезії, картографії та кадастру, спільно з експертами та Секретаріатом Комітету Верховної Ради України з питань аграрної політики та земельних відносин узгодити дискусійні питання, які обговорено на засіданні робочої групи, щодо удосконалення процедури взаємодії Державного земельного кадастру та Державного реєстру прав на нерухоме майно та їх обтяжень.

Заступник голови Комітету Верховної Ради з питань аграрної політики та земельних відносин Олександр Бакуменко запропонував доповнити Прикінцеві положення законопроекту дорученням Кабінету Міністрів України забезпечити внесення до Державного земельного кадастру актуальних даних про земельні ділянки, право на які набуто до 1 січня 2013 року, та передбачити щорічне фінансування протягом п'яти років для Державної служби України з питань геодезії, картографії та кадастру на виконання цих робіт.

На Жовтень гроші дала Німеччина **К**різь століття

Ціле століття минуло з часу більшовицького перевороту, який радянські ідеологи називали «Жовтневою революцією». Нині більшість істориків воліють називати ті події Жовтневим переворотом 1917 р. Тривалий час, протягом 70 років, тільки навчившись читати, ми вивчали у школі віршички про Леніна, потім його міфічну біографію, співали хором пісень, стояли в чергах до мавзолею, майже обожнювали «найлюдишшу в світі людину». Вступали у жовтєвнята, потім у піонери, ставали комсомольцями і згодом комуністами. Зайвих питань не задавали, радянська пропаганда створила до цього привчила. Тільки одиниці насмілювалися; тоді комуністична система без жалю проходила по них катком: відсилали до Сибіру, в психіатричну лікарню або за межі країни. Пам'ятник Леніну, «вождю пролетаріату», стояв у всіх містах і селах країни аж поки не прийшло народне прозріння: стільки безневинної людської крові пролив - і його ще й увічнювати!? Свої дослідження цього періоду історії проводили видатні вітчизняні історики, науковці інших країн. Їхні розшуки вилилися в численні наукові праці, книги, які містять у собі детальний аналіз віднайденого фактичного матеріалу того історичного часу.

Читайте - стор. 2

Скрижалі

Це сталося серед білого дня 6 листопада 1968 року у Києві на Хрещатику, поміж червоних стягів і транспарантів, якими напередодні Великої Жовтневої, як тоді трактувалося, соціалістичної революції уже була прикрашена столиця УРСР. Невисокий на зріст чоловік раптом увесь з голови до п'ят спалахнув, мов свіча, вогнем і побіг у бік тодішнього майдану ім. Ленінського комсомолу - нині майдану Незалежності. Полум'я тріпотіло і рвалося на вітрі, а він, схожий на живий факел, кричав: «Геть комуністичних колонізаторів! Україна повинна бути незалежною! Хай живе вільна Україна!» Аж ось знепритомнів, упав на асфальт. І через два дні неймовірних страждань в одній з лікарень він помер від жаклих опіків. Вдома ці два дні, нічого не віддаючи, не знаходила собі місця його дружина. Напередодні їй наснилося, що стоїть зі своїм Василем у церкві перед вівтарем, а священник їх вінчає. Зиркнула у люстерко, а на ній - чорна фата.

Зрозуміло, радянська пропаганда анілогісенько не сповістила тоді про цей нечуваний прояв непокори й протесту. Зате іноземні

До річниці подвигу, який мало не півстоліття намагалися забути

СМОЛОСКИПОМ ОСЯЯВ ХРЕЩАТУ ДОРОГУ

інформагенства відразу рознесли вражаючу новину: «Громадянин України Василь Макух, протестуючи проти совітського комуністичного режиму, поневолення українського народу й агресії СРСР проти Чехословаччини, здійснив у Києві акт самоспалення. Перед безпрецедентним і мужнім вчинком українця схилиє голови світова спільнота».

ЩЕ НЕ МЕНШ дивовижне, про що, звісно, повідомила і наголосила західна преса - Василь Макух мешканець Дніпропетровська. Тобто міста, яке у ті часи асоціювалося з найнадійнішим оплотом комуністичної влади та русифікації України. Якбихось національно-патріотичних настроїв, гордоців та почуттів у ньому ніби не було і бути не могло. Тим паче -

протестуючих проти існуючого режиму.

За кілька місяців до трагедії, у тому ж 1968 році, Дніпропетровськ гнівно засудив роман свого земляка Олеся Гончара «Собор», який повідав правду, «страшнішої про нас якої ще не було», як напишуть потім історики української літератури. А тоді, відразу по виходу роману, лише Григор Тютюнник, либонь, фібрами генія вловив його загрозливу для системи велич: «О, як засичить наша ретроградська гідь, упізнавши в «Соборі» сама себе». І вона справді засичала з усієї сили - так, що ніхто й перечити не смів та не зміг. Аж раптом палаючий смолоскипом акт супротиву!

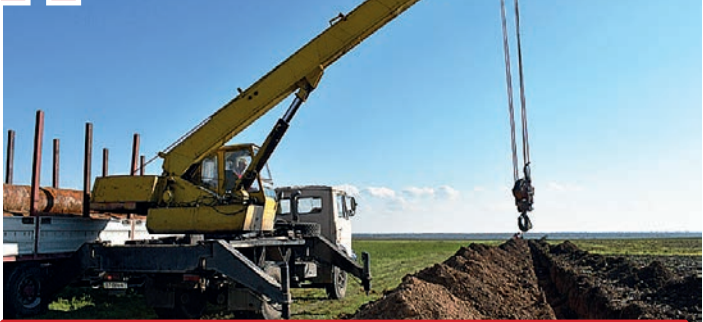
Ясна річ, вершители УРСР тоді усе зробили, щоб про жертвний вчинок дніпропетровця ніхто нічого не дізнався.

Подвиг прирекли на забуття. «Лише наприкінці 1999 року, - розповідав нам голова обласного осередку Товариства політ'язнів і репресованих Василь Сірий, - несподівано довідалися ми про подвиг земляка-патріота». Свого часу «компетентні органи» засекретили цю трагедію так, що не відразу вдалося знайти навіть адресу, за якою мешкав Василь Макух, не те що його рідних та близьких. «Спочатку, - продовжував Василь Сірий, - ми навіть не знали, що Василя Омеляновича поховано у рідному місті».

Продовження - стор. 3

ДІЛО-ТРУБА,

або Якщо круть-верть і верть-круть міняти місцями, сума награвованого зростає у кільканадцять разів

стор. 4

Антирейдер

Останні 2016-2017 роки для українських аграріїв проходять під знаком посилення рейдерства. Правоохоронці неспроможні захистити бізнес і часто допомагають зловмисникам. Як аграрії можуть захистити себе?

«У вас спокійний суботній вечір? Гарно! А у поліцейських Полтавщини - видалася робота. Щойно затримали більше 40 рейдерів на Полтавщині, які намагалися заволодіти активами агропідприємства», - цей допис міністра МВС Арсена Авакова з'явився на його сторінці в Facebook 4 листопада майже опівночі.

«Я вже попереджав. Для тих, хто досі не зрозумів. Ми живемо у правовій державі, де всі непорозуміння, у тому числі у господарчих відносинах, вирішуються у суді», - йшлося в дописі міністра.

Незабаром його розповсюдили впливові політики, народні депутати і чиновники. Міністр внутрішніх справ був настільки переконливим, що пост про затримання рейдерів у себе на сторінці поширив також і прем'єр-міністр Володимир Гройсман.

Начебто успішна операція правоохоронців, яка повинна сигналізувати бізнесу й інвесторам про те, що в Україні все гаразд із гарантіями захисту прав власників. Проте насправді це лише поодинокий випадок, який навіть і близько не пояснює, наскільки катастрофічною є зараз ситуація з рейдерськими набігами на малі та середні аграрні підприємства.

стор. 5

Продовження. Початок - стор. 1

Цей день в історії

Професор Бард-коледжу (штат Нью-Йорк) Шон Мак Мікін у своїй книзі «The Russian Revolution. A New History» доводить, що Жовтневий переворот 1917 року не міг відбутися без потужної фінансової допомоги більшовикам з-за кордону - з Німеччини, Швеції, Данії, Швейцарії. По-новому в книзі розглядається і роль війни і воєнного стану в долях революції. Значну провину за перемогу більшовиків американський історик покладає особисто на Олександра Керенського.

Рецензуючи книгу Шона Мак Мікіна, лондонська «Таймс» робить висновок:

«Російська революція була найуспішнішою кримінальною змовою в історії... Вона є красномовним прикладом того, як ліберали можуть програти, і програти катастрофічно, якщо, володіючи величезною перевагою, вони роз'єднані перед обличчям нещадного ідеологічного ворога». Неважко виявити актуальність цього висновку для сучасної Росії. Підзаголовок книги «Нова історія» цілком виправданий. Її новизна в тому, на що ні в російській, ні в західній історіографії Жовтня зазвичай не звертали уваги - на фінансову базу більшовицької партії. Американський історик спробував зрозуміти, скільки коштував Жовтневий переворот, знайти відповідь на питання: «Звідки гроші, товаришу Ленін?».

Треба віддати належне детективним здібностям Шона Мак Мікіна, йому вдалося знайти відповідь. Масштаби більшовицької антивоєнної пропаганди, утримання партійного апарату і Червоної гвардії коштували величезних грошей. Автор «Російської революції» перекопав гори матеріалу, працював у 24 російських, німецьких, австрійських, шведських, англійських, французьких, швейцарських і американських архівах. Так що викладені в ній факти переконливі, підтверджені фінансовими документами.

Німецькі гроші

Про німецькі гроші і декілька «пломбованих» вагонів з російськими революціонерами, перекинутими німцями навесні 1917 року в Росію, добре відомо. Але гроші, як з'ясував американський історик, надходили не лише від кайзера, але й з інших джерел - зі Швеції, Данії, Швейцарії, від підставних фірм і рахунків у російських банках. Транзакції йшли з багатьох нейтральних країн. Ось лише один факт, про який пише Шон Мак Мікін, що підтверджує грошовий водоспад, який лився на партію більшовиків напередодні перевороту з-за кордону. Після приїзду Леніна в Петроград у квітні 1917 року більшовики за 250 тисяч рублів (еквівалент 125 тисяч доларів або 12,5 мільйона доларів на нинішні гроші) купили розташовану на Суворовському проспекті друкарню. Умовою покупки була обіцянка ЦК партії платити персоналу друкарні в цілому 30 тисяч рублів щомісяця (сучасна купівельна спроможність цієї суми - 1,5 мільйона доларів або 18 мільйонів доларів на рік). Листівки та пропагандистські матеріали полилися рікою. Крім «Правди», почався випуск «Солдатської правди» (для петроградського гарнізону), «Окопної правди» (для фронтових частин), «Голоси правди» (для Балтфлоту), не рахуючи памфлетів, тиражі яких обчислювалися шестизначними числами.

Пізніше, після провалу липневого путчу більшовиків, контррозвідка Тимчасового уряду виявила, що в друкарні штампувалися також підроблені посвідчення особи і нічні автомобільні перепустки. Розкладання армії і флоту йшло прискореними темпами, пацифістська і революційна пропаганда більшовиків на німецькі гроші напередодні Жовтневого перевороту зашкалювали. Головним пунктом іноземних субсидій більшовикам був шведський банк Nya Banken, власник якого Улоф Ашберг після захоплення влади більшовиками став

головним підручним Леніна з виведення награбованих цінностей, конфіскованих активів приватних банків і царського золотого запасу за кордон. Ці кошти йшли на фінансування світової революції і закупівлю зброї. Але транзакції більшовикам напередодні перевороту йшли і через російські банки.

Створена Олександром Парвусом (1867-1924), марксистом-теоретиком німецької соціал - демократії, на німецькі гроші в нейтральній Данії торгово-експортна компанія закуповувала дефіцитні в Росії продукти і матеріали. А кошти від їх продажу в Росії її номінальний директор Яків Ганецький переказував на рахунки свого російського представника Євгенія Суменсон. Начальник контррозвідки Тимчасового уряду полковник Нікітін стверджував, що на допиті Суменсон зізналася, що переводила гроші більшовикам - зокрема, з її рахунку в Сибірському торговому банку було переведено 750 тисяч рублів. У Суменсон були рахунки на сотні тисяч рублів також в Російсько-Азіатському і Азовсько-Донському банках. Згідно з виявленими Шоном Мак Мікіном в Швеції фінансовими документами, з Nya Banken напередодні перевороту на рахунок Суменсон в Петрограді було переведено 100 тисяч рублів!

- Через такі телеграфні транзакції і відмивання доходів у рублях від імпортного бізнесу Суменсон, - пише Шон Мак Мікін, - німецький уряд мав змогу перевести величезні суми партії Леніна в Петрограді, аж до 50 мільйонів золотих марок - еквівалент понад один мільярд доларів на нинішні гроші.

Однак, зазначає автор «Російської революції», Росія і народи її імперії заплатили набагато більшу ціну за Жовтневий переворот: за підрахунками американського історика, він обійшовся, включаючи громадянську війну, ленінський і сталінський терор, в 25 мільйонів людських життів.

В інтерв'ю «Радіо Свобода» Шон Мак Мікін розповідає, як йому вдалося розслідувати ретельно приховане більшовиками закордонне фінансування партії, з'ясувати економічну таємницю їхньої надпотужної пропагандистської кампанії з розкладання царської армії напередодні Жовтня. Разом з книгою «Золото партії» Ігоря Буніча обидва твори є доказом того, що більшовики дійсно були німецькими шпигунами, позаяк кілька років діяли в інтересах Німеччини, відробляючи її марки.

25 жовтня 1917 року

Або за новим стилем 7 листопада. У Петрограді цього дня військові сили, прихильні до російської партії більшовиків, захопили всі ключові пункти столиці та резиденцію Тимчасового уряду - Зимовий палац, і взяли владу у свої руки. На II з'їзді Рад, який у цей час проходив, було оголошено про перехід влади в Росії у руки Рад. У проголошеному «Декреті про мир» більшовики обіцяли укласти сепаратний мир з німцями, а за «Декретом про землю» поміщицька земля мала бути націоналізована без будь-якого викупу і розділена між селянами. Ставлення більшовиків до національного питання було відображене у «Декларації прав народів Росії», яка проголосила ліквідацію всіх національних привілеїв і обмежень. Але головним було не національне самовизначення, не створення незалежних демократичних держав, а об'єднання трудящих різних національностей для спільної боротьби проти «експлуататорів» за побудову комуністичного суспільства.

Чому листопадові події не є революцією?

За словами доктора історичних наук Станіслава Кульчицького, тільки ті суспільні катаклізми, які супроводжуються одночасною зміною форм влади і власності, можуть вважатися революціями. З трьох французьких революцій лише перша справді заслуговує на таку назву, і через те її назвали Великою. Незважаючи на скасування кріпосного права, консервація соціальних проблем в Росії не дозволила їй стати в один ряд з країнами Європи. Російський імперський організм гнив десятиліттями, аж поки у 1905 році нарів прорвало: відбувся спалах в умовах світової війни. Світ побачив зразки жахливого соціального протистояння.

По-перше, головним в подіях Жовтня 1917 р. виявилось протистояння між багатими і бідними, привілейованими і знедоленими. Воно властиве всім революціям, але в центральних регіонах Росії стало абсолютним. В умовах війни, що тривала, це загрожувало паралічем державних інститутів і розпадом форм організованого життя.

По-друге: страх перед анархією об'єднав ліберальну демократію, представлену передусім партією конституційних демократів (кадетів), і революційну демократію, яка складалася в основному з соціал-демократів (меншовиків) і соціалістів-революціонерів (есерів). Разом усі демократичні сили почали виводити країну з революції, готуючи скликання Установчих зборів. Страх перед розпадом держави змусив сили контрреволюції підтримати ліберальну демократію і обмежити власну політичну активність. Тільки пізніше і в іншій ситуації ця активність повною мірою проявилася в ході тривалої громадянської війни між білими і червоними.

По-третє, небувала гострота соціального протистояння виявилася живильним середовищем для гіпертрофованого зростання «партії нового типу» — більшовиків. Ця партія не мала за собою соціальних верств, які могли б підтримати її комуністичну доктрину. Однак завдяки гнучкій тактиці В. Леніна, який замаскував екстремізм своєї партії під стихійний, більшовики оволоділи радами, перетворилися за їхньою допомогою на державну партію, зробили ради завдяки ЧК безсилими додатками своєї диктатури і нав'язали суспільству власну «революцію згори» — комуністичну.

Вона почалася з весни 1918 року і тривала повних два десятиліття (1918 — 1938). Одні вважають, що її головний здобуток — це стрімка модернізація країни. Модернізація справді забезпечила перемогу над нацистською Німеччиною і перетворення Радянського Союзу на наддержаву. Для інших на першому плані — загублені життя мільйонів людей. Ці люди стали жертвами державного терору, за допомогою якого здійснювалася модернізація. Вона і сталінський терор невіддільні.

Трагічні наслідки Жовтневого перевороту для України

Враховуючи величезне стратегічне значення України, більшовики прагнули якомога швидше встановити контроль над її територією. Але зробити це було не так просто. Адже навіть у радах великих міст вони не мали переваги або більшості. Більшовицька партія на той час складалася з російської та єврейської інтелігенції і робітників, вона відображала настрої некорінного населення. На момент Жовтневого перевороту ситуація в Києві була надзвичайно складною. Тут одночасно існувало три сили: Центральна Рада, Рада робітничих і селянських депутатів та штаб Київського військового округу, що залишився вірним Тимчасовому уряду. Першими на виступ наважилися більшовики, і вже 10 листопада 1917 року робітники київського заводу «Арсенал» підняли повстання. Центральна Рада спочатку зайняла очікувальну позицію, але у вирішальний момент наказала 8 тисячам своїх бійців прийти на допомогу більшовикам. Це змусило війська Тимчасового уряду евакуюватися з Києва. І вже 22 листопада Центральна Рада проголосила III Універсал, згідно з яким була проголошена Українська Народна Республіка (УНР) у складі дев'яти губерній, де українці становили більшість. Але проголошення УНР

не відповідало меті більшовиків, для яких Україна виступала цінним джерелом матеріально-технічних і людських ресурсів. Вже 4 грудня у Києві отримали телеграму за підписом Леніна та Троцького, яка називалася «Маніфест до українського народу з ультимативними вимогами до Української Центральної Ради». Цей грубий ультиматум українського стороною було відкинуто, і відповідь не забарилася — 8 грудня 1917 року з Белгорода на Україну посунули більшовицькі війська, очолювані Антоновим-Овсієнком. З цього часу розпочався більшовицький терор проти нашого народу.

Історик Олександр Музичко виділяє найголовніші злочини комуністичного режиму проти України:

- придушення Української національно-демократичної революції 1918 року;
- терор проти українського селянства у 1919-1921 роках («військовий комунізм»;
- знищення української інтелігенції у 1920-1930-х роках;
- масовий терор проти пересічних громадян у 1930-ті роки;
- Голодомори проти українського селянства 1921-1923, 1932-1933, 1946-1947 років;
- вистави провідних діячів української еміграції (Петлюри, Коновальця, Бандери та інших), що є проявом міжнародного тероризму;
- терор проти населення Східної України у 1944-1945 роках;
- терор проти населення Західної України у 1939-1941 та 1944-1950-х роках;
- ліквідація Української повстанської армії;
- гоніння на українську інтелігенцію протягом 1950-1980-х років;
- приречення на загибель багатьох українців в Афганістані;
- гоніння на українську церкву протягом майже всіх років існування СРСР.

Слід зазначити, що цей далеко не повний перелік злочинів комунізму в Україні не завершується 1991 роком. Саме комуністи разом з іншими спорідненими партіями вносять розкол в українське суспільство по надуманій лінії Схід-Захід.

Справжнє руйнування комуністичної системи багато хто пов'язав з подіями на київському Майдані, що розпочалися 21 листопада 2004 року. Однією з провідних була ідея лustrації, що в ширшому сенсі означало очищення влади від старих кадрів, свідомість яких ґартувалася в часи СРСР. Однак після Майдану було обрано шлях всепрочення. Сьогодні очевидно, що він був хибним. Старі кадри нічого не зрозуміли і нічого не навчилися. Отримавши реванш, вони знову тягнуть Україну в радянське стійло «братньої» держави. Таким чином кінець радянської доби відкладається на невизначений час. Однак головним злочинним проявом комунізму була його ідеологія та пропагандистська машина, яка її створювала. Саме вона пустила найглибші коріння, призвела до найтрагічнішого наслідку — створила радянську людину, «совка». Процес її створення в СРСР тривав протягом всього часу його існування. Саме комуністичний режим винен у дискредитації ідеї українського націоналізму.

У 60-80-ті роки радянська влада нищила духовний цвіт нації. У мордовських таборів голодом і тортурами морили дисидентів-інтелектуалів Василя Стуса, Івана Світличного, Левка Лук'яненка, Валерія Марченка, В'ячеслава Чорновола, Оксану Мешко та багатьох інших. Вчений Мирослав Попович цей радянський період нашої історії називає «червоним століттям». На превеликий жаль, воно для України ледь закінчилося, адже представники Комуністичної партії були... депутатами Верховної Ради вже незалежної України! Звичайно, історія не має умовного способу, але на хвилинку уявімо, якою б могла стати наша держава, якби владу в Україні століття тому підступом і війною не захопили більшовики? На скільки б менше було людських жертв, де б ми могли бути і як жити! Тільки зараз Україна робить перші неспівні і незграбні кроки в Європу. Ми давно б стали розвиненою європейською державою, з нами б рахувалися Лондон та Берлін... Тому в Україні один вихід — позбутися «комуністичної» спадщини, поставити міцний заслін збройним та іншим гібридним потугам Кремля з відродження найкращої в історії людства імперії.

Підготував Григорій ЛУК'ЯНЕНКО.

Продовження. Початок - стор. 1

АМОГИЛА його на самі-сінькому краєчку, нині, на жаль, ледве не по коліна засипаного сміттям та мотлохом цвинтаря лівобережного житлового масиву Ключко. Коли ховали Василя Макуха, масиву цього, власне, ще й не було. Звідси тоді починався рівний, як стіл, степ. А Макух мешкав зі своєю родиною по іншій бік кладовища, в приватному секторі, що звався Амуром, на вулиці з несподіваною назвою Пожежна. У будиночку, який при його заселенні не мав ні вікон, ні дверей, ні підлоги – лише голі стіни стояли. Василь самотужки доводив будинок до пуття.

І не був він корінним дніпропетровцем. Народився і виріс у селі Карів нинішнього Сокальського району у Львівській області. Коли почалася Велика Вітчизняна війна, хлопцеві виповнилося 14 років. Під впливом рідного батька і сусідів-братів Миколи та Петра Дужих підліток вступив до лав Української Повстанської армії. За це уже по війні двадцятилітнього тоді Василя схопили енкаведисти і на 10 років запроторили на каторгу в сибірську табірну невідь. Там, уже в засланні, і зустрів він дівчину Ліду з Дніпропетровська.

Ліда народилася в сім'ї відомого на ті часи у Дніпропетровську юриста-адвоката. Але її мама рано померла, і батько привів у дім мачуху, котра мала гарний голос і дуже любила співати. Захопила співом і малолітню пасербицю. А тут війна. Як воно сталося, що, утікаючи від німців, мачуха разом з дівчам опинилася у гурті артистів не то з Сімферополя, не то з Мелітополя, Ліда і не пам'ятає. Але трупа ця відстала від своїх, лишилася на окупованій гітлерівцями території. Щоб вижити, змушена була давати концерти німецьким солдатам. А згодом і відступати разом з ними – під тиском радянських військ. По війні усіх артистів-невдах арештували, серед них і ще фактично неповнолітню Ліду. Її однак присудили аж десять літ таборів і заслання.

Василь припав Ліді до впадоби не тільки гарною зовнішністю та розумом. Був він, довго згадувала уже у свій багатолітній вік жінка, напрочуд вихованим - таких вона раніше у своєму житті і не зустрічала. Однак їхні стосунки довго були стриманими – Василь тривалий час лишався нерішучим. Аж поки якось не зізнався, що йому до краю прикро, але одружуватися на Ліді побоюється. Бо добре знає себе, а тому, мовляв, не принесе їй ні щастя, ні втіхи, ні радості, ні сімейного благополуччя. І якби не листи, повні кохання, які Ліді Іванівна, звільнившись на два роки раніше, писала Василеві у заслання, міг би він і не прийхати до неї. Чи, може, навідався б лише у гості. Бо коли прийхав, сказав:

– Я люблю тебе, Лідо, і якщо ти не відчуваєш цього зараз, то обов'язково відчуєш незабаром. Але подумай, виходити за мене заміж чи ні? Не наполягаю і образи не таїтиму, якщо відмовишся. Я справді не хочу зіпсувати тобі і так нелегке твоє життя. Тільки от повертатися мені у Засідну Україну заборонили...

Працювати Макух пішов на

шкідливе виробництво – у цех вогнетривів металургійного заводу. Заодно добре закінчив вечірню десятирічку. Вступив в інститут. Тут і наздогнало його клеймоване минуле: з шумом, гамом і тріском Василя відраховували з першого ж курсу. Не за неуспішність, а як «буржуазного націоналіста», «бандерівця» і «зека», який, бачте, і приховав це від приймальної комісії. Зробили з цього цілу подію на всю область. Таврували-кляли Макуха негідником і перевертнем, якому не місце серед радянських студентів. Лідія Іванівна добре пам'ятала, як тяжко переживав все це

зі школи – і в плач. За те, що розмовляємо українською, кажуть, нас дражнять «хахлами». Над нами й сміються, а вчителі не захищають.

– Не плачте, – пригорнув батько Олю і Володю. – Це минеться. Настане час, Україна обов'язково здобуде незалежність і заговорить рідною мовою на повен голос. Бо без своєї мови народ все одно, що отара овець, яку можна гнати -поганяти, куди заманеться...

А у січні 1968 р. збуджений Василь приніс додому свіжий номер журналу «Вітчизна» з романом Олеся Гончара «Собор». Був у дивному піднесенні

про безчинства «контужених більшовизмом» і «розбещених брежнєвщиною» на Дніпропетровщині. І, як пригадували згодом рідні та близькі, усіх вразив, навіть приголомшив словами: якщо знадобиться, він пожертвує і своїм життям в ім'я вільної України. Але цим словам рідні та близькі не надавали особливого значення. Коли Василь Макух збирався додому, тільки племінниця Ярослава звернула увагу на трилітрову банку, котру він запаковував у свою валізу. Перехопивши погляд племінниці, посміхнувся:

– Та це сусідка налила соку на гостинець...

що вже у лікарні за годину до смерті до Василя повернулася свідомість. «Ви же оспромили дітей», – сказали йому лікарі. На що Макух відповів: «Вони ще будуть пишатися батьком. А нині ми всі сироти. Нині Україна сирота»...

Лідія Іванівна Макух довго пам'ятала те, що було з нею потім. З роботи кухаря її вигнали. Довелося продати геть усе з хати, щоб прогодувати дітей. Місяців зо три тягали і тягали на допити в КДБ. Все вивідували, з ким її чоловік водився. Говорила одне: з ким він спілкувався поза домом, вона не бачила і не знає. А вдома Василь

■ До річниці подвигу, який мало не півстоліття намагалися забути

СМОЛОСКИПОМ ОСЯЯВ ХРЕЩАТУ ДОРОГУ

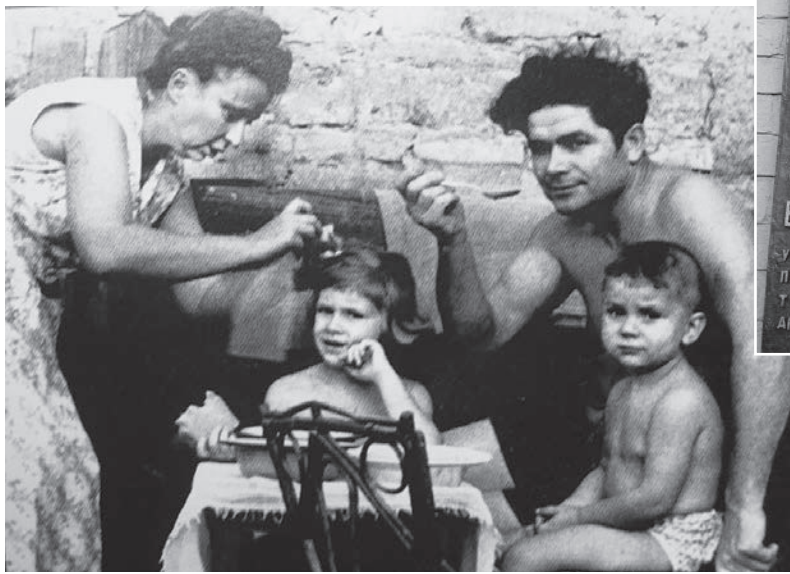
її Василь. Не бачила ще таким розгніваним і роздратованим свого чоловіка. «За що мене катовано? – запитував він. – За те, що живу Україною? Чому тут, на березі рідного Дніпра, ходжу і не чую отчої мови?» Ще обурювався компартійними чиновниками, до яких спробував апелювати, але які зневажливо відбачили його, як чужу чужаницю. «Вони живуть панамі, вдоволені ситістю, – сердився Василь Омелянович, – а якого роду-племіння байдуже. Навпаки, аби бути при посадах, раді-раденькі відслужуватися – рідну історію зарили в могилу, а рідний народ тримають під гнітом».

Стараннями Ліди з часом ніби трохи впокорився. Зайнявся самоосвітою – за інститутською програмою, сподіваючись, що на правах вечірника або заочника дозволить скласти іспити. Не дозволили. На деякий час приглушили терзання діти, які одне за одним заявили на Божий світ – донечка Оля і синок Володя. Василь перейшов тим часом працювати слюсарем складних механізмів та приладів у механічний цех. Ліда, котра мала хист до кулінарії, влаштувалася кухарем у пристойне кафе. Здавалося, все складалося краще не придумавши. Сусіди їм навіть заздрили. Обое, мовляв, не безталанні та вдачливі.

Але знову не обминула Макухів гризота. Це коли дітей спочатку довелося оформляти у дитсадок, а потім і до школи. Довкола жодного ні україномовного дитсадка, ані жодної україномовної школи. У пошуках справедливості Василь Омелянович заходився домагатися, щоб такі відкрили на його житловому масиві. Боже ж ти мій милий, що зчинилося! Слюсаря, якого далі цеху доти й не знали, викликали і в партком заводу, і в райком: з якої це він речі каламутить воду і заважає радянському народу будувати «нову історичну спільність»? «Ти якщо сам наскрізь протрухлий націоналізмом, то хоч про дітей своїх подумай! – гриміло у високих кабінетах. – А то церемонитися не станемо!»

– Саме про дітей своїх і думаю, – відповів Макух.

Аж якось діти приходять

Сім'я Макуха (зліва направо): дружина Лідія, дочка Ольга, син Володимир та сам Василь (1963 р.) Меморіальна дошка Василю Макуху в Києві по вул. Хрещатик 27а.

як ніколи раніше. Ходив по хаті і говорив Ліді, що соборними дзвонами Олесь Терентійович будить Україну і б'є на сполох: насильницькій та безсовісній владі не місце у нашій державі. І не можна тепер мовчати, досить терпіти й антиукраїнські, й антинародні порядки.

– Тоді, – говорила Лідія Іванівна, – я вперше від нього і почула, що він насправжки готовий віддати своє життя за волю України. Краще, казав, поляжу зараз я, ніж мої діти гібтимуть чужинцями на своїй землі.

Ще пригадувала, що тоді у її чоловіка з'явився і новий приятель, який кілька разів навідувався до них. Василь зачинався з ним в окремій кімнаті, і вони вдвох довго там про щось тихо гомоніли. Ліда ображалася: «Ти мені не довіряєш, криєшся від мене? Чи у тебе якісь таємниці?» Василь, який не вмів обманювати, сумно якось і незграбно виправдовувався. Поки не сказав: «Хіба не бачиш, як гамселять і розмазують чесний роман Гончара? Але я не хочу тебе влутувати... Коли зі мною щось станеться, з ким залишаться наші діти?» Від цих слів Лідію Іванівну скувало острахом.

Останній раз приятель з'явився, коли Радянський Союз якраз увів свої окупаційні війська в Чехословаччину. А наприкінці жовтня Василь Омелянович взяв відпустку і поїхав до батьків на Львівщину. В Карові обійшов хату, в якій народився і виріс. Племінниця Ярославі подарував примірник журналу з романом Гончара. Розповідав

Додому Василь Омелянович Макух живим уже не повернувся. Він зупинився у Києві. Є неперевірені дані, наче мав там з кимось зустрітися. Але, судячи з усього, не зустрівся. Посилаються на якийсь безіменний і анонімний самвидав: наче той писав, що на 6 листопада 1968 року готувалася маніфестація протесту, оскільки вторгнення радянських військ до Чехословаччини сколихнуло національну свідомість. Однак хтось видав організаторів – їх напередодні заарештували. От Василь Макух з банкою бензину в руках тоді ніби і виявився одинаком. Так це чи ні було, стверджувати не беремося. Існує версія, що Макух писав передсмертну записку, в якій усе пояснив і яку поклав до кишені – записку або згоріла, або була вилучена і знищена кадебістами. А що та як сталося на Хрещатику, все той же невідомий поки що достоту самвидав повідомляв – ніби з вуст одного з очевидців – про живий факел, який палав серед людей, і люди одні німіли, інші голосили від жаху. І сам факел кричав. Спочатку виразно: «Хай живе вільна Україна!» Далі без слів і закликів, тільки язиками аж чорного полум'я і скорченим від нещадного болю напівживим тілом. Міліціонери і сексоты в цивільному, якими того дня був напипигований Хрещатик, намагалися погасити вогонь, а надто приховати від сотень очей це «чепе», котре не зуміли «пресечь». Нарешті все той же самвидав стверджував,

був дуже хорошим батьком і сім'янином. І ще вона жодного разу не пошкодувала, що виїхала за нього заміж.

Усе втерпіла і пережила Лідія Іванівна, обох дітей вивчила і поставила на ноги. Дожила до незалежності України і була дуже і дуже вдячна Товариству політ'в'язнів та репресованих за те, що це воно перервало довгу мовчанку про її чоловіка та його подвиг. Уперше і провело у Дніпропетровську голосну акцію вшанування Василя Омеляновича, назвало його національним героєм. Ще ж бо ніколи раніше на могили відважного патріота не збиралося стільки людей, як дев'ять літ тому на 40-ву річницю палаючої смерті Василя – з синьо-жовтими прапорами і квітами.

Прикро, але в той час, коли справжні нинішні патріоти своєї Вітчизни поминають і вшановують героя-земляка, котрий освітив собою Хрещату дорогу до жаданої волі, в Україні забули про рідний народ і навіть знущуються над ним. Якщо й не прирікають на тотальне винищення. Сьогодні здійснюється фактично геноцид української нації, а майбутнє української держави на грані свого самостійного існування. Невже подвиг Василя Макуха був марний? Цим пекучим запитанням, хочемо того чи ні, звитяжець-патріот повертається нині у нашу свідомість, сумління і совість. Давайте не розминемося з ним і його подвигом.

Микола ЯСЕНЬ.

Битих два тижні село Червоні Поди Криворізького району перебувало у стані постійної бойової готовності. День і ніч виставляло дозор на околиці, аби в першу ж мить тривоги усім скопом бігти проганяти непрошених варварів. Хоч події, які не давали тут людям спокою і весь час тримали в напрузі, сьогодні надзвичайними, мабуть, і не назвеш: одного дня прямісінько з раннього ранку сюди прибула потужна техніка у вигляді бульдозерів, екскаваторів та КамАЗів, і хвацькі хлопці заходилися відривати відкопувати труби тутешнього водогону. До речі, великого діаметру, оскільки ними подається вода не лише для потреб зрошення, а й для використання мешканцями села. Отож зрозуміти неважко, чому селяни одразу здійняли переполох. Для сільського Криворіжжя без води справді ні туди, ні сюди.

Печать криміналу

Одне діло, що мешканці Червоних Подів щоразу лягали поперек дороги бульдозерам і КамАЗам. За їх викликами приїздили також наряди районної поліції – і один раз, і другий, і третій. Приїздили і з районної держадміністрації, і депутати з районної ради. Хто лише не приїжджав, однак зарадити людям не міг наче ніхто. Оскільки виходило, що якас загадка і маловідома фірма ФОП «Круть Ю. С.» знищувала магістральний водогін... на законних підставах. Коли патрульні поліції, на словах припинивши розкопки «до з'ясування обставин», їхали геть, копачі, розповідав місцевий житель Юрій Сурнаєв, знову бралися за своє діло. Ім ще й на підмогу привезли різак, щоб «далеко не відходячи від фронту робіт, різати труби на металобрухт». Через день чи два прибули уже й слідчі з відділку поліції. Ці налякані копачів, що внесуть відомості про їхній злочин до Єдиного державного реєстру досудових розслідувань – і як кризь землю провалилися. Пізніше у селі дізнаються, що обіцяли оте, та нічого в ЄРДР насправді не внесли. Було з'явилася надія у селян на КП «Кривбасводоканал». Останнє чи не єдине оперативно прислало працівників своєї служби безпеки, котрі одначе також розвели руками: даний водопровід на балансі водоканалу не числився. Короче, навіть в. о. голови тутешньої Новописької сільради Людмила Бахарева заявила, ніби слід змиритися – у даному випадку, пояснила жінка, «дозвіл сільради не обов'язковий, як не потрібна і наша згода на місце та обсяг демонтажу».

Та люди відступати не могли, оскільки позад них загрожувала виникнути безводна зона-пустеля: за «посередництва» депутата уже не їхньої районної, а Криворізької міської ради Антона Петрухна з'ясували, що довго залишалася в «таємниці»: у Червоні Поди воду подає водогін, що належить комунальному підприємству «Кривбаспромводопостачання». Після цього стрімголов сюди й примчав ніби посланець копачів з фірми ФОП «Круть Ю. С.». А разом з ним і молодий на вигляд та надто гарячий поведінкою чоловік, який видав себе за працівника «Промводопостачання». Він, правда, показав тільки перепустку на його ніби ж підприємство, а не посвідчення своєї особи і посади. Помажав нею так, як від мух відмахуються, і мерщій заховав. Зате тикнув народу і наряду поліції копію до договору, яким ніби «Кривбаспромводопостачання» й передало у розпорядження – з правом робити з ним, що заманеться, - не комуся там, а саме ФОПу «Круть Ю. С.» водогін «в районі Червоних Подів». Тобто відчепитися по-хорошому, бо буде гірше. Тим паче, що спиритний молодик ще і застеріг, що він юрист, наділений повноваженнями «в разі чого притягувати бутяргів до відповідальності за зрів демонтажу».

Селяни одначе виявилися не з лякливого десятка і доволі завбачливі: на всякий випадок зафіксували, що рішучі гості прибули на іномарці «Лексус» з державним номером АЕ 7797 СМ. Сподіваються тепер, що не марно зробили це. Оскільки історія несподівано скінчилася вибухом резонансного скандалу далеко не районного масштабу. Наполегливі люди звернулися до директора «Кривбаспро-

або Якщо круть-верть і верть-круть міняти місцями, сума награвованого зростає у кільканадцять разів

мводопостачання» Стора Прокопчука: як, мовляв, це розуміти? З якої речі віддали діючий водогін на здачу його в металобрухт? І отримали відповідь, що нічого подібного. Що підприємство ні з ким ніякої угоди на таку обробку не укладало і не підписувало. Якщо хтось і показував щось схоже на договір, то він липовий. Сфальсифікований. Як печатка, так і підпис директора ДПП «КПВП» на ньому підроблені. А про існування загадкового ФОПу «Круть» верть йому, Прокопчуку, нічого не відомо. Про нього він вперше чує. Більше того, дуже дивно директору, що досі ніхто особисто до нього в зв'язку з цим труба-ділом не звертався. І директору також цікаво дуже, хто ж називався ніби головним інженером «КПВП» і говорив, наче «необхідно додатково вивчити документи, щоб заявляти чи не заявляти про незаконність демонтажу»?

На даний момент, коротше, поліція нарешті техніку, зайняту розкопками, арештувала. Але розвозки, на яку надіються люди, ще немає. Ім з дня в день обіцяють, що «хто підписував договір і кому знадобилися труби, встановить слідство». Однак чи дочекаються селяни ясності, це як по воді, котра зараз не надходить в Червоні Поди, вилами писано. Бо тут не виключені дуже загадкові, хитрі, підступні й злодійські діяння, які давно відрізняються і дають ко-мусь неабиякі плоди. Адже в той час, поки не вилучають сутчики навколо водогону у Криворізькому районі, сталася ще одна подія, яка проливає світло і на аферу з трубами. Як на нас, навіть натякає, що ота фірма «Круть»-верть не крайня у цім «ділі». За нею приховані більш «солідніші» замовники. І це неважко зрозуміти, що друга подія відбулася зовсім не в Криворізькому районі, а далеко від нього - в обласному місті Дніпро. І подія, котра ніби ніяким боком не тудиється до вищеприписаної. А ми думаємо, що це ще як подивитися. А особливо хто буде «дивитися».

Коротше, у Дніпрі слідче управління обласної прокуратури вилучило тотальний «шмон» на еСТеО – обшуки на станції як технічного обслуговування автомобілів.

Мета - знайти сліди іномарки, яку викрали далеко не в останнього обласного керівника. Так на одній з таких станцій – на тій, що знаходиться на вулиці Сергія Нігояна, 100 – знайшли натомість раптом... більше сотні печаток різних, передусім приватних, фірм. Але не тільки приватних і маловідомих – і комунальних також. Як от знаного КП «Аульський водовід». Та навіть, уявіть собі, двох обласних судів – Господарського та Апеляційного. А де печатки, там, ясна річ, і фірмові бланки - як у паперовому варіанті, так і на флеш-носіях. Треба, тобто, з кимось договір укласти і завершити – немає проблем. Бац-бац – і є. Не виходячи чи не виїжджаючи, образно кажучи, з СТО «бумага» буде готова і не викликати аніяких підозр. А знадобиться рішення суду на свою або чийсь «близького» користь – теж аж бігом є змога його зіпшити. Раз-два – і в дамках! Як відомо, незабутній Остап Бендер з «Дванадцяти стільців» говорив, що не лише вся контрабанда робиться в Одесі на Малій Арнаутській, а й друкарська справа поставлена там на широку ногу. То зараз «друкарське» діло повсюдно на більш, ніж високому рівні. Склепати будь-якого документа, договору і тому подібного нині простіше простого.

І з розмахом, скажемо вам, працювала станція техобслуговування. Адже у її «покладах» знайдено і печатки кількох фірм «Інституту ринкових відносин Академії гірничих наук України», які працюють в Криворізькому залізничному басейні, та кіпрської оффшору «Lirtelon commercia». Якщо ж перераховувати назви фірм, ПП і ТОВ, чий печатки знайдено слідчими, місяць у нашій газеті це забере багато. Тому назвемо бодай кілька: «Рантьє-Дніпро», «Сток» і «Цесія», «Тера-Консалтинг», «Регіонінвест-груп» та «Інвестбудпроект», «Гарт» та «Агора 2007» - кінчаючи аж ТОВ «Фінансова компанія «Альянс». І відразу

Микола ЯСЕНЬ.

не можемо не сказати, що це ж пошесть така в Україні завелася і не пропадає – творити фірми і фірмочки, аби займатися темними ділами. Нічого жодна з перелічених не виробляє і не продуктує, нікому ніяких корисних послуг не надає – тільки тим, хто використовує їх у своїх грабницьких цілях. Зокрема названі вище причетні до «вимивання» 30 млн. грн. з рахунків КП «Дніпроводоканал», здачі на металобрухт 12-кілометрової відомчої залізниці, яка свого часу належала знаменитому свиновідгодівельному комбінату у селі Нива Трудова під тим же Кривим Рогом. Нарешті й до земельних афер в Апостолівському районі. Або й через Дніпровську «Регіональну універсальну біржу» та «Український інститут з проектування металургійних заводів» чомусь за завищеною ціною викупили кілька років тому базу відпочинку у селі Штурмове Кримської АР. І це лише до тих грабжів, які стали гучно відомими. Де була задіяна і фірма «Агроінвест-Україна», про яку нині ніби як забули і воліють не згадувати. Вона теж нагадала про себе у схованці «пересічного» СТО.

А за даними, котрі оприлюднила ГО «Люстраційно-антикорупційна Рада Придніпров'я», до деяких із згаданих фірм причетний нинішній мер Криво-

го Року Юрій Вілкул, а до деяких його син Олександр Вілкул – лідер місцевого наразі осередку «Опозиційного блоку». Зустрічаються і фірми та товариства, які пов'язані з екс-наредом-регіоналом Дмитром Шпенювим і депутатом міської ради у Дніпрі Максимом Романенком. Останній далеко від обласного центру колись зареєстрував компанію «Апостоловагромаш», а в область був призначений секретарем міськради, не ставивши секрету, з «подачі» все того ж Олександра Вілкула. Навіть, якщо хочете знати, у цьому клубку змішались і товариства, які тією чи іншою мірою мають виходи не лише на місцеві одіозні фігури на зразок Сергія Касянова, Андрія Шумилова чи Олександра Кузуба, а й на такі,що ніби сторонні для Придніпров'я, як Юрко Єнаківський, один з синів Віктора Януковича і Ринаг Ахметов. Інтереси останніх, стверджує Люстраційно-Антикорупційна Рада Придніпров'я, «не раз тут перетиналися». Прізвища ж місцевих ділків від фальшивого бізнесу раз-у-раз повторюються і міняються. В одній фірмі «підприємств» А засновник, в іншій він виконавчий директор. І навпаки, його «компанійон» там директор, тут засновник, а в пана А голова Наглядової ради. Оскільки є що наглядати, аби не попадатися зі грішними своїми діяннями. Все змішалося – коні, люди. Чи пак, інтереси, вигоди, хитрі обробки, які під прикриттям однієї фірми виникають, а під прикриттям іншої зникають...

То чи не пора вершити-решт подібні клубки-вузли не просто розв'язувати, а рішуче розрубувати? Бо якщо цього не робити, ці вузли задупають Україну і її народ. У кожній області виписує інші назви фірм і безлічі всіяких приватних компаній та підставляйте інші, місцеві прізвища «бізнесменів»-штукарів – і буде те саме, що у славному Дніпрі винахідливо ховалося-хуванося на станції злочинного й злодійського «обслуговування».

Продовження. Початок - стор. 1.

ЗА ДАНИМИ Асоціації фермерів та приватних землевласників України, у 2016 році відбулося 7150 атак на фермерську власність.

Сюди асоціація включає як рейдерські класичні ситуації (коли захоплення відбуваються буцімто на законних підставах, які можуть бути насправді сфабрикованими або побудованими на законодавчих прогалинах), так і просто бандитські (від незаконних методів стягнення боргу до звичайних крадіжок врожаю на сотні тисяч гривень).

Справжньою епідемією ці атаки в останні два роки стали на Херсонщині, Одещині та Кіровоградщині.

Білі плями у реєстрах

Однією з головних причин зросту рейдерства у 2016-2017 роках, на думку юристів, стала бюрократична плутанина.

Так, у державних базах немає більшості договорів оренди землі, які уклалися до 2004 року.

Зараз розпорядником землі сільськогосподарського призначення за межами населених пунктів є Державна служба з питань геодезії, картографії та кадастру (Держгеокадастр). Раніше землею розпоряджались місцеві адміністрації. Після зміни розпорядника, за відсутністю електронного реєстру, інформація та тексти договорів повинні були бути передані до Держгеокадастру. Та багато з них так до служби й не потрапили.

Аналогічна ситуація з договорами, укладеними в сільських, селищних, міських радах. Дані про більшість з них не перенесені в електронний реєстр, який веде Міністерство юстиції.

Разом з тим більшість фермерів, особливо власники невеликих господарств, не тримають руку на пульсі змін. Тому і стають зручними мішенями для рейдерів.

За словами старшого юриста ІЛФ Катерини Олійник, яка спеціалізується на земельних питаннях, у аграрейдерів є три методи атак.

Варіант перший – пряма фальсифікація документів на землю.

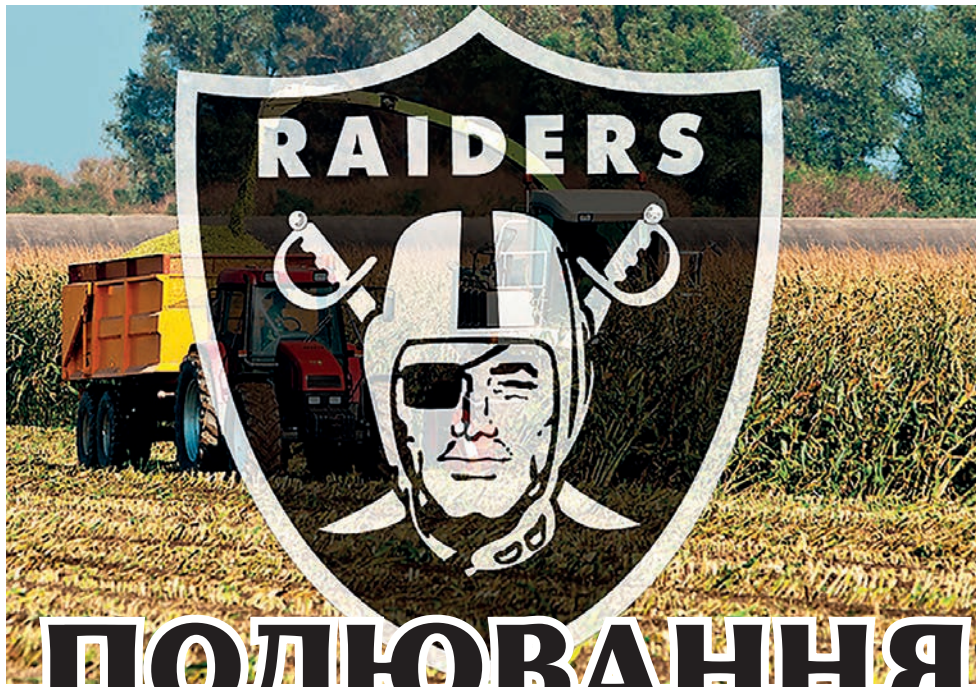
Другий - через агрофірму: викуповується частка одного з акціонерів, знаходяться інсайдери серед працівників компанії і відбувається напад. Схема схожа з рейдерством в інших галузях економіки.

Нарешті, третій, найпоширеніший спосіб – «перехоплення» землі. Для цього рейдери чекають моменту, коли спливає термін оренди чи просто використовують неповноту реєстрів.

«У Держгеокадастру немає в базах договорів оренди, укладених, наприклад у 1999 році. Рейдер робить запит до Держгеокадастру – чи є договори? Йому відповідають: «Зареєстрованих договорів нема, отримайте інформацію у попереднього розпорядника», – описує сценарій рейдерської атаки Катерина Олійник. – А там рідко надають змістовні відповіді, тому рейдер формально отримує дозвіл на розробку технічної документації, швиденько проводить її та подає на затвердження. А потім земле реєструють на нового користувача».

Зазвичай, каже юрист, реальний користувач землі у цей час навіть не здогадується, що його землю вже відбирають. Але одного дня приїжджає «новий законний орендар» із документом із Держгеокадастру та вимагає звільнити його ділянку.

«Так, у вас є договір оренди 1995 року, де вказано якесь «Поле №24 площею 10 га». А в рейдера – кадастровий номер, який за публічною мапою має конкретні координати. Все. Єдине, що

ПОЛЮВАННЯ НА БІЗНЕС

Чому аграрні підприємства не можуть зупинити рейдерів

тут можна зробити – якнайшвидше звернутися до суду з вимогою відмінити це рішення Держгеокадастру. В суді треба домогтися негайного накладення арешту на свою ж землю та на свій врожай», – пояснює Олійник.

Юрист радить розділяти функції й активи поміж декількома компаніями – тоді рейдерам доведеться готувати атаку на дві фірми, а це вдвічі дорожче й важче. Варто й запровадити договори про нерозголошення з працівниками, організувати дружини або найняти охорону. Постійно відстежувати зміни щодо власних активів на сайтах реєстрів – якщо там відбувається щось дивне – чекайте «гостей».

Юрист радить розділяти функції й активи поміж декількома компаніями – тоді рейдерам доведеться готувати атаку на дві фірми, а це вдвічі дорожче й важче. Варто й запровадити договори про нерозголошення з працівниками, організувати дружини або найняти охорону. Постійно відстежувати зміни щодо власних активів на сайтах реєстрів – якщо там відбувається щось дивне – чекайте «гостей».

Не менш уважно рейдери ставляться і до термінів оренди земельних ділянок. За законом, чинний орендар має переважне право на продовження оренди на існуючих умовах або на умовах, які пропонує інший потенційний орендар. Якщо не продовжити термін оренди вчасно, землю з усім, що на ній зросло, отримає інша фірма.

Юристи радять: за півроку до закінчення строку оренди вже варто починати готувати документи. Не менш як за три місяці – починати працювати з власником ділянки. Якщо прогавити строки, єдиним шансом зберегти землю в оренді буде суд.

Рейдери атакують середній бізнес

Рейдерство – справа витратна. Тож атакувати маленькі фермерські господарства рейдерам невигідно – у багатьох регіонах їх атакують просто озброєні невідомі банди, які навіть не пробують посилається на законодавчі підстави, а просто викошують врожай, погрожуючи зброєю.

Великі агрохолдинги добре захищені арміями адвокатів та охоронців.

Тож у фокусі інтересів рейдерів – середній бізнес з обсягом землі від 2 до 5 тис га, який не має юридичного захисту та охорони.

«Часто рейдерська атака сприймається як щось невідворотне, раптове. Та здебільшого її можна попередити. Є певні маркери загрози. Наприклад,

якщо вам не дається продовжити п'ятнадцять відсотків договорів оренди землі або більше; якщо почастішали запити контролюючих органів – це означає, що вами цікавляться», – вважає адвокат ІЛФ Олена Петрова.

Юрист радить розділяти функції й активи поміж декількома компаніями – тоді рейдерам доведеться готувати атаку на дві фірми, а це вдвічі дорожче й важче. Варто й запровадити договори про нерозголошення з працівниками, організувати дружини або найняти охорону. Постійно відстежувати зміни щодо власних активів на сайтах реєстрів – якщо там відбувається щось дивне – чекайте «гостей».

Правоохоронці на службі у рейдерів

Більшість зареєстрованих справ про так зване самостійне зайняття ділянки, за словами юристів, сфальсифіковані. Про це свідчить нехитра статистика: з 13% справ про самозахоплення, зареєстрованих у 2016 році, лише 20 передано до суду.

Адвокат Борис Замікула вважає: більшість із таких справ ніхто й не планує передавати до судових інстанцій, вони заводяться з двох причин. Перша – отримати від фермера хабаря.

«Якщо врожай заарештовано, фермер кілька місяців не має змоги його продати, а отже – виплатити зарплати працівникам та пустити гроші в обіг. Рано чи пізно багато хто з фермерів не витримає і відкуповується від прокуратури замість того, щоб дотиснути в правовому полі. На жаль, часто це означає, що наступного року з ним зроблять знову те саме. Хабар породжує наступний хабар», – пояснює Замікула.

Друга причина фальсифікацій – психологічний тиск на фермера з метою змусити відмовитися від ділянки.

«Якщо на орендовану фермером ділянку накинув оком більш заможний аграрій, він платити прокуратурі за заведення справи, ділянку або врожай заарештовує. Бізнес стає нерентабельним, фермер здається і відмовляється від ділянки», – розповідає юрист.

Закон дозволяє вносити в Єдиний

Окремі думки

реєстр досудових розслідувань будь-якої справи, незалежно від того, чи є для них підстава, чи ні. Справа реєструється, слідчим до суду подається клопотання про накладення арешту на врожай, суд його схвалює. З цієї постановою поліція приїжджає на ділянку й заарештовує врожай.

Буває, що під виглядом правоохоронців приходять просто шахраї, із фіктивною постановою, котра насправді ніде не зареєстрована. Перше, що треба робити в таких випадках – перевірити реквізити такої постанови.

«Як справа, який номер, чи є печатка? Чи вказано, врожай на якому саме полі треба арештувати? Чи є кадастровий номер ділянки? Якщо там немає кадастрового номеру, а вказано «поле №6 N-ської сільської ради», ви можете відмовитися від виконання постанови. Це повинні зробити юристи легальним шляхом», – каже Замікула.

На цьому етапі треба зібрати якомога більше документальних доказів, радить юрист. Треба й відстежити шлях зібраного урожаю – чи поїде він на найближчий елеватор, як вимагає закон, чи його спробують вивезти в невідомому напрямку.

Усі все знають і мовчать

В усіх справах, пов'язаних із земельним рейдерством, землевласникам варто залучати медієвну підтримку. Рейдери не люблять увагу ЗМІ, вони намагаються діяти в тиші і темряві.

З медієвною увагою до аграрного рейдерства все складно.

«Районні газети про атаки часто боються писати, бо знають, хто за цим стоїть і не ризикують. Для національних медіа кілька викопаних фермерських полів – не привід для уваги, хоча проблема уже системна. Утім, є багато медіа, котрі таки працюють із цими темами».

«Вони не завжди встигають приїхати під час самої атаки, бо господарства часто знаходяться досить далеко від обласних центрів, але більшість із них радо візьме той відеоматеріал, котрий ви назнамаєте на свій смартфон. Ті ж матеріали ваші юристи потім використовують у суді. Ваш смартфон – це така ж ваша зброя, як ваш юрист», – наголошує керуючий партнер PR-агенції Bagels & Letters Іванна Скиба-Якубова.

За її словами, є мінімум три причини для публічного розголошення. По-перше, медіа часто проводять те розслідування, на яке не здатні правоохоронці. По-друге, правоохоронна система досі працює дуже повільно, тому справи вимагають публічного тиску.

По-третє, висвітлення проблеми допоможе захистити наступного, розірвати коло, коли всі все знають, але ніхто про це не каже. «Якщо аграрії об'єднують зусилля у спільній кампанії, їхня обороноздатність суттєво виростає», – вважає Скиба-Якубова.

Голова Agro Food Cluster Kharkiv Юрій Михайлов каже, що малому і середньому агробізнесу треба запозичити методи боротьби з рейдерством, які використовують великі аграрні холдинги.

«Поодинокі фермери не мають таких ресурсів та можливостей, але разом, наприклад, у кластері – інша справа. Нам треба об'єднуватися. Ми зможемо законно виплатити на роботу правоохоронців, державні адміністрації, залучати до протидії рейдерству ЗМІ. Я переконаний: найкращий захист – це об'єднання», – каже Михайлов.

Денис КУКЛІН.

ВІД РЕДАКЦІЇ. Чіткі і дуже слушні думки висловив у своїй аналітичній статті для інтернет-видання «Економічна правда» відомий харківський журналіст. І, безумовно, має рацію наш колега, стверджуючи, що комунальні та державні ЗМІ обходять увагою рейдерство в аграрному секторі. Обходять й

обходитимуть, ми б сказали, десятою дорогою. Але це не стосується нашого видання. «Фермер Придніпров'я» не раз виступав з гострими публікаціями на тему рейдерства. І далі буде рішуче відстоювати тих, хто зазнає атак новітніх хапуг-розбійників. Достатньо тільки зателефонувати нам.

Допомога призначається і виплачується у грошовій формі малозабезпеченим сім'ям, які постійно проживають на території України, мають середньомісячний сукупний дохід, нижчий від прожиткового мінімуму для родини.

Рівень забезпечення прожиткового мінімуму встановлюється, виходячи з реальних можливостей видаткової частини Державного бюджету України і затверджується одночасно з прийняттям закону про Державний бюджет України на відповідний рік.)
Право сім'ї на цю допомогу залежить не лише від доходів, але і від її майнового стану, зайнятості працездатних та інших факторів.

ДОПОМОГА малозабезпеченим сім'ям

Хто включається до складу сім'ї при визначенні права на допомогу?

До складу сім'ї включаються:

- чоловік, дружина;
- рідні, усиновлені та підопічні діти цих осіб віком до вісімнадцяти років, а також діти, які навчаються за денною формою навчання у професійно-технічних, вищих навчальних закладах I - IV рівнів акредитації до досягнення двадцяти трьох років і які не мають власних сімей;
- неодружені повнолітні діти, які визнані інвалідами з дитинства I та II груп або інвалідами I групи і проживають разом з батьками;
- непрацездатні батьки чоловіка та дружини, які проживають разом з ними і перебувають на їх утриманні у зв'язку з відсутністю власних доходів;
- особа, яка проживає разом з одним інвалідом I групи і здійснює догляд за ним;
- жінка та чоловік, які проживають однією сім'єю, не перебувають у шлюбі, але мають спільних дітей.

При цьому до складу сім'ї включаються незалежно від місця проживання (перебування) або реєстрації діти, які навчаються за денною формою навчання у професійно-технічних, вищих навчальних закладах I - IV рівнів акредитації до досягнення двадцяти трьох років і не мають власних сімей.

Водночас до складу сім'ї не включаються особи, які перебувають на повному державному утриманні.

Куди звертатися за допомогою

Призначення і виплата соціальної допомоги здійснюється управліннями соціального захисту населення (УСЗ, совбес) за місцем реєстрації уповноваженого представника малозабезпеченої сім'ї.

У сільській місцевості заяви з необхідними документами для призначення соціальної допомоги приймають виконавчі органи сільських і селищних рад та здійснюють їх передачу відповідним органам соціального захисту населення. Зазначені виконавчі органи можуть визначати уповноважену особу для прийняття документів.

Чи може бути виплачена допомога не за місцем реєстрації?

Допомога також може бути призначена і виплачена за місцем фактичного проживання уповноваженого представника сім'ї за умови подання довідок про склад сім'ї і про неотримання такої допомоги в органах соціального захисту населення за місцем реєстрації.

У разі коли повнолітні члени сім'ї, яка звернулася за призначенням соціальної допомоги, фактично проживають разом, але зареєстровані за різними адресами, уповноважений представник сім'ї додає до заяви довідки про склад сім'ї та про неотримання такої допомоги в органах соціального захисту населення за місцем реєстрації.

Перелік документів необхідних для отримання допомоги

Для отримання допомоги потрібно подати заяву, де дається згода сім'ї на збір інформації про неї, про її власність, доходи та майно. До заяви про надання державної соціальної допомоги додаються:

- документ, що посвідчує особу уповноваженого представника сім'ї;
- довідка про склад сім'ї;
- декларація про доходи та майно осіб, які входять до складу сім'ї (заповнюється на підставі довідок про доходи кожного члена сім'ї);
- довідка про наявність та розмір земельної частки (паю);
- довідка встановленої форми про безпосередню участь особи в антитерористичній операції (якщо є така особа в складі членів родини).

Потрібно зазначити, що в декларацію не включаються державна соціальна допомога, призначена відповідно до Закону України «Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям»; нарахована

субсидія за спожиті житлово-комунальні послуги; сплачені членами сім'ї аліменти.

Рішення про призначення соціальної допомоги або про відмову в її наданні приймається органом соціального захисту населення протягом десяти календарних днів.

У разі прийняття рішення про відмову в наданні соціальної допомоги орган праці та соціального захисту населення письмово повідомляє про це уповноваженого представника сім'ї із зазначенням підстав відмови та порядку оскарження рішення.

Термін виплати допомоги

Допомога малозабезпеченим сім'ям призначається на півроку і через шість місяців сім'я знову повинна підтвердити своє право на виплати.

Для призначення соціальної допомоги на наступний строк уповноважений представник сім'ї подає заяву і декларацію про доходи та майно. Довідка про склад сім'ї поновлюється лише у разі змін у складі сім'ї або у разі, коли між поданням заяви на призначення соціальної допомоги на наступний строк та припиненням виплати раніше призначеної соціальної допомоги минуло більше календарного місяця.

Випадки, коли допомога не призначається

У наданні державної соціальної допомоги може бути відмовлено, а виплата призначеної допомоги може бути припинена у випадках коли:

- працездатні члени малозабезпеченої сім'ї не працюють, не служать, не навчаються у вищих навчальних закладах I-IV рівнів акредитації та професійно-технічних навчальних закладах з денною формою навчання протягом трьох місяців, що передують місяцю звернення за призначенням соціальної допомоги;

- під час обстеження матеріально-побутових умов сім'ї з'ясовано, що малозабезпечена сім'я має додаткові джерела для існування, не зазначені у декларації про доходи та майно;

- особи, які входять до складу малозабезпеченої сім'ї, протягом 12 місяців перед зверненням за наданням соціальної

допомоги здійснили покупку земельної ділянки, квартири (будинку), автомобіля, транспортного засобу (механізму), будівельних матеріалів, інших товарів довгострокового вжитку тощо, на суму, яка на час звернення перевищує 10-кратну величину прожиткового мінімуму для сім'ї;

Рішення про призначення державної соціальної допомоги у таких випадках приймається органами соціального захисту населення на підставі обов'язкового обстеження матеріально-побутових умов сім'ї, яка звернулася за призначенням такої допомоги;

- у власності чи володінні малозабезпеченої сім'ї є друга квартира (будинки) за умови, що загальна площа житла перевищує 21 квадратний метр на одного члена сім'ї та додатково 10,5 квадратного метра на сім'ю, чи більше одного автомобіля, транспортного засобу (механізму).

За наявності обставин, що зазначені вище (тобто умов, коли допомога не призначається) державна соціальна допомога може бути призначена органом соціального захисту населення на підставі рішень районних, держадміністрацій та виконавчих комітетів міських і районних у містах (у разі їх створення) рад або утворених ними комісій у разі, коли:

- у складі сім'ї є інвалід;
- у малозабезпеченій багатодітній сім'ї виховуються троє або більше дітей віком до 18 років (якщо діти навчаються за денною формою навчання у загальноосвітніх, а також професійно-технічних, вищих навчальних закладах I — IV рівня акредитації, але не довше ніж до досягнення ними 23 років);

неможливість отримання будь-яких джерел для існування пов'язана з тривалою хворобою одного та/або кількох членів сім'ї. Рішення про призначення державної соціальної допомоги у таких випадках приймається на підставі обстеження матеріально-побутових умов сім'ї, яка звернулася за призначенням такої допомоги.

Умови припинення виплати допомоги

Виплата раніше призначеної соціальної допомоги припиняється:

- якщо сім'єю приховано або навмисно подано недостовірні дані про її доходи та майновий стан, що вплинули на встановлення права на соціальну допомогу і визначення її розміру, внаслідок чого були надміру виплачені кошти, — з місяця, в якому виявлено порушення;

- у разі переїзду сім'ї в іншу місцевість та настання обставин, що унеможливають виплату соціальної допомоги (зокрема, смерть одинокої особи), - з місяця, що настає за місяцем, в якому відбулися зміни;

- за заявою уповноваженого представника сім'ї - з місяця, що настає за місяцем її подання, якщо інше не обумовлено заявою.

Розмір допомоги

Розмір допомоги — це різниця між рівнем забезпечення прожиткового мінімуму для сім'ї (встановлюється щорічно законом про державний бюджет) та її середньомісячним сукупним доходом, але не може бути більшим ніж 75 відсотків від рівня забезпечення прожиткового мінімуму для сім'ї.

Середньомісячний сукупний дохід сім'ї визначається згідно з Методикою обчислення сукупного доходу сім'ї для всіх видів соціальної допомоги, що затверджується Міністерства, Мінекономіки, Мініфіном, Держкомстатом.

Розмір соціальної допомоги визначається з урахуванням рівня забезпечення прожиткового мінімуму. Рівень забезпечення прожиткового мінімуму для різних категорій осіб, кожного разу визначаються законом про бюджет на відповідний рік.

Знайте! Для кожної дитини (крім дитини-інваліда), яка входить до складу малозабезпеченої сім'ї, рівень забезпечення прожиткового мінімуму збільшується на 10 відсотків, а для кожної дитини-інваліда, яка входить до складу малозабезпеченої сім'ї, для кожної дитини, яка утримується матір'ю (батьком, усиновителем), що не перебуває у шлюбі, і запис про батька (матір) цієї дитини у Книзі реєстрації народжень провадиться в установленому порядку за вказівкою матері (батька), для кожної дитини, в якій один або обоє батьків є інвалідами I або II групи, - на 20 відсотків.

Важливі новації у нарахуванні ЄСВ

Головне управління ДФС у Дніпропетровській області повідомляє, що Законом України від 03.10.2017 №2148-УІІІ «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення пенсій» (далі – Закон №2148) внесено зміни до Законів України від 08.07.2010 №2464-VI «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» та від 23.09.1999 №1105-XIV «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування». Зокрема, внесеними змінами, запроваджено такі новації:

- максимальна база нарахування єдиного

Податкова інформує

соціального внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування (далі – ЄСВ) з 01.01.2018 становитиме 15 розмірів мінімальної заробітної плати замість 25 розмірів прожиткового мінімуму;

- з 01.01.2018 платниками ЄСВ також будуть і члени фермерського господарства (у разі, якщо вони не належать до кола осіб, які підлягають страхуванню на інших підставах);

- у разі якщо фізичні особи – підприємці (далі – ФОП) і члени фермерського господарства отримують пенсію або соціальну допомогу, вони звільняються від сплати ЄСВ за себе;

- ФОП – платники єдиного податку першої групи

втрачають право на сплату половинної (0,5) ставки мінімального страхового внеску ЄСВ: з 01.01.2018 вони будуть сплачувати ЄСВ у повному мінімальному розмірі, як і інші ФОП;

- фізичні особи, які виконують роботи на підставі договору цивільно-правового характеру, ФОП, а також особи, які провадять незалежну професійну діяльність, члени фермерського господарства тепер також підлягають загальнообов'язковому державному соціальному страхуванню;

- ФОП, особи, які провадять незалежну професійну діяльність та члени фермерського господарства з 01.01.2018 сплачуватимуть ЄСВ, нарахований за календарний квартал, до 20 числа місяця, що настає за кварталом, за який сплачується ЄСВ. Закон №2148 набув чинності 11.10.2017 (опубліковано в офіційному виданні «Голос України» від 10.10.2017 №188).

РОКАМБОЛЬ

РОКАМБОЛЬ, або цибуля причасникова (египетська цибуля, іспанський часник, цибульо-часник) родом із Середньої Азії, де він зустрічається навіть у дикій природі. Він природно зростає також в Іспанії і Єгипті. Сьогодні його культивують у Європі, на Північному Кавказі, у Китаї, Кореї та Японії. Особливо популярний рокамболь у середземноморських країнах. Почали вирощувати цей овоч і українські аматори незвичайних рослин.

Поради городнику

Це чудова овочева культура. Вирощувати його вигідно та цікаво. Він невибагливий, хоча й прийшов з теплих земель. Добре зберігається, дуже врожайний: навіть невелика грядка дозволить повністю забезпечити родину цінною вітамінною продукцією на всю зиму. Рокамболь має гармонійний смак, стійкий аромат часнику й цибулі одночасно. Завдяки цим якостям він повноцінно замінює й цибулю, і часник у багатьох стравах, надає їм особливого пікантного смаку. Крім того, рокамболь корисний людям, що страждають на захворювання шлунка, використовується в народній медицині як лікувальний засіб. Отже, рокамболь - багаторічна трав'яниста рослина з ознаками цибулі та часнику. Його стебло утворює міцну стрілку висотою до 1,5 м з гарним кулястим суцвіттям, кожне з яких складається з безлічі бузкових квіток, схожих на маленькі дзвіночки. Квітки стерильні, насіння не утворюють. У рокамболі цибулини діляться на зубки, але тільки на другому році зростання. Харчову цінність мають листя й цибулини. Листя цієї рослини багаті на вітаміни, вуглеводи, ефірні олії, білки, фітоніциди, каротин, у них міститься в порівнянні з іншими видами цибуль дуже багато аскорбінової кислоти. За виглядом рокамболь схожий на цибулю-порей.

Цибулина, що ділиться на зубки, виростає при гарному догляді і родючому ґрунті більше 10 см у діаметрі та може важити до 250 г. На відміну від звичайного часнику, у рокамболі на дні основної цибулини утворюються 10-15 цибулинок-дитинок, вагою 2-4 г.

ВИРОЩУВАННЯ

Вирощування рокамболі здійснюють як зубками, так і однозубками-дитинками. У перший рік великі цибулини, що вирости з дитинок або зубків, схожі на цибулину звичайної ріпчасті цибулі, на зубки вони не діляться. При посадці їх наступного року вони утворюють дорослу цибулину, розділену на 5-7 зубків, що за виглядом нагадує звичайний часник.

Саджати рокамболь краще на сонячному місці в добре окультурений і вдобитий ґрунт. Сприятливі попередники - бобові, капуста, огірки, кабачки, вирощувані із застосуванням гною та компосту. Саджають яровий рокамболь зазвичай у вологий ґрунт рано навесні. Перед посадкою грядки необхідно прорихлити на глибину приблизно 20 см. Потрібно також внести в ґрунт перегній або перепрілий компост у кількості приблизно піввідра та по 2-3 склянки деревного попелу на кожний квадратний метр.

Матеріал для посадки готують за день до посадкових робіт. Якщо попадеться багатозубкова цибулина, то її потрібно від зайвої лущайки очистити й розділити на зубки. На ніч замочити в слабкому розчині марганцівки.

Відстань між рядками - близько 25-30 см, а в ряді - 15-20 см. Глибина закладення - 9-10 см. Зубки великі можна саджати трохи рідше та глибше, ніж дрібні.

Для більшої врожайності треба замульчувати грядку перегноем, компостом, торфом загальним шаром 1-3 см. Мульчуючий шар буде сприяти найкращому прогріванню ґрунту ранньою весною, не допустить утворення на поверхні ґрунту кірки, краще збереже вологу. Після того, як з'являться перші сходи, землю необхідно прорихлити. У цей час рокамболі потрібна достатня кількість вологи. Після поливу або дощу, коли трохи висохне верхній шар землі, її завжди рихляти. Якщо рослини починають виглядати слабкими, а листя - здобувати блідо-зелене забарвлення, потрібне підживлення.

Озимий рокамболь саджають, не замочуючи. Висаджують їх на глибину до 10 см, залишаючи між зубками відстань до 20 см. Для регіону з холодним кліматом грядку на зиму вкривають шаром мульчі, щоб уникнути ризику вимерзання. Після появи та формування сходів міжряддя акуратно рихлять.

Ви правильно снідаєте?

Яким повинен бути правильний сніданок?

Більше половини людей у світі харчуються неправильно і вживають неправильні сніданки, що негативно позначається на стані їхнього здоров'я та на їх фізичній формі, передає Ukr.Media. Про це повідомили вчені з Австралії, які також поділилися своїми поглядами на те, яким повинен бути правильний сніданок.

Правило номер один – обов'язково снідати. Сніданок насправді дуже важливий для здоров'я і метаболізму, він заряджає організм енергією, необхідною для продуктивної роботи протягом дня, тому пропускати сніданок неправильно.

Як пояснили вчені, коли людина не снідає, протягом дня вона зазвичай переїдає, що з часом призводить до порушень обміну речовин, а в більш старшому віці – до серйозних захворювань і до ожиріння.

Правило номер два – перед сніданком випити склянку теплої води або зеленого чаю без цукру. Через годину-дві після цього можна приступати до сніданку.

Правило номер три – сніданок повинен бути збалансованим, поживним і насичувати організм корисними речовинами, але в той же час він не повинен перевантажувати і пригнічувати метаболічні процеси в організмі. Більшість людей не дотримуються цього правила, вважають вчені.

Багато сходяться на тому, що на сніданок варто їсти продукти, що містять білок (наприклад, яйця), і цілінозернові продукти, каші. А от солодощі на сніданок – не дуже хороша ідея, адже невдовзі після такого сніданку ви знову відчуєте голод.

Здоровенькі були!

Роль жирів у світовому масштабі можна простежити на неодиначних прикладах з тваринного світу. Перелітні птахи, істоти самі по собі загадкові, при підготовці до дальньої подорожі накопичують саме жири. Природа не допускає прорахунків у своїх діях: жири більш енергоємні, ніж вуглеводи, і вагу перелітних птахів перед початком міграції на 50 відсотків складають жири.

ЛІКУВАЛЬНА

СИЛА ЖИРІВ

Тваринні жири майже повністю складаються з насичених жирних кислот, а рослинні – з ненасичених. Найбільш правильно вживати в їжу всі види жирів, а не обмежуватися одним з них.

Джерелами жиру є: м'ясо і м'ясопродукти (містять від 4 до 40% жиру), молоко (від 2,8 до 6%) та молочні продукти (до 10 - 30%), яйця, риба, горіхи (у волоських горіхах міститься близько 2 % жиру), олійні культури.

Овочі та фрукти бідні на жири, а борошно і крупи містять їх у незначній кількості. Роль ненасичених жирів у життєдіяльності організму величезна. Без них неможливі ріст і розвиток людини. Ненасичені жирні кислоти містяться в рослинних оліях, в рибі й у деяких морських тварин.

ЯКУ ОЛІЮ ВИБРАТИ ДЛЯ СЕБЕ?

Соняшникова і оливкова олія містять велику кількість лінолевої кислоти – головного противника атеросклерозу. Найбільша кількість вітаміну Е містить кукурудзяна олія. Цей вітамін називають вітаміном молодості і родючості. Вона активно поперджає процес старіння і сприяє

Жири корисні для організму

оновленню клітин. Ляна олія корисна для шлунково-кишкового тракту. Олія з гарбузового насіння містить речовини, що пригнічують запальні процеси в сечостатевої системі. Соева олія при регулярному вживанні знижує ризик виникнення раку. Кунжутна відмінно діє на кровотворення. Олія з волоських горіхів багата вітамінами групи В, залізом і цинком.

СКІЛЬКИ ОЛІЇ НАМ ПОТРІБНО?

Поляки сказали, а ми повторили: «що занадто, то не здорово». До проблеми кількості масла в каші це має пряме відношення. Особливо у двох випадках: якщо масло – тваринне, або замість «масла» застосували суміш жирів рослинного і тваринного походження, тобто маргарин. Хоча є думка, що будь-яке масло, в тому числі і наша рідна «олія», стають шкідливими для організму, якщо вони споживаються саме у вигляді сумішей (приготування м'ясних продуктів на рослинних оліях, соуси із сумішей олій і т. д.). У продуктах тваринного походження міститься «ворог людства №1» на сучасному етапі – холестерин. Його звинувачують у розвитку атеросклерозу і смерті мільйонів людей у всьому світі щорічно.

Антихолестеринова пропаганда вже має свої результати в США і Європі. До речі, вельми неоднозначні. Зворотний бік малого споживання холестерину – астеничність, депресивність та інші серйозні розлади у прихильників таких дієт – по-перше.

І, по-друге, ефект від впровадження гіпохолестеринових дієт не настільки значний, як очікувалося. Переїдання зі значним зниженням рухової активності призводить до хвороб серця, до таких же хвороб призводить і недостатня кількість білка в щоденному раціоні. Тому споживання продуктів, багатих холестерином, варто обмежувати – до розумних меж. У вершковому маслі холестерину вдвічі більше, ніж у свинячому салі та інших жирах тваринного походження. Багато його в жирних сортах м'яса, яловичій печінці, в жирі риб.

Вважають, що атеросклероз виникає не тільки і не стільки від надлишку холестерину в їжі, скільки від браку у ній речовин-антиоксидантів в особі вітамінів, що перешкоджають його окисненню.

Згадаймо, в якому оточенні з'являлося сало на столах наших предків: цибуля, часник, огірок, квашена капуста, які є дуже сильними антиоксидантами. А головне, знали міру, щоб не стати героєм приказки «дурний, як сало без хліба». Існує повір'я, що запорізькі козаки ввели в звичай вживати в їжу сало, щоб подразнити басурманів, які свинину на них не виносили. У наші дні це вже неактуально.

Однак, і в третьому тисячолітті українець не обходиться без цього, що став прозивним, продукту. Сало містить арахідонову кислоту, яка є однією з незамінних жирних кислот, будує клітинні мембрани, бере участь у ферментах серцевого м'яза, у багатьох гормонах.

Обласна щотижнева газета
«ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я»
Свідоцтво про реєстрацію ДП 2161-899Р від 23.02.2017 р.
ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ
ТОВ «Редакція газети «Фермер Придніпров'я»
Голова редакційної ради
Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ
Головний редактор Лариса ШАРА

49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109
786-02-21, 098-183-00-18, 050-850-72-74
e-mail:farmer.gazeta@gmail.com
www.farmer.dp.ua
www.facebook.com/farmer.dp.ua
Друк ТОВ «Видавничий дім «Кераміст»
69057, м. Запоріжжя, вул. Седова, 16
Обсяг 2 друк. арк. Друк офсетний.
Зам. № 1783932. Тираж 10000.

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.
Гонорар сплачується тільки за замовленими матеріалами.
Відповідальність за зміст реклами несуть рекламодавці.
Посилання при передруку на «Фермер Придніпров'я» обов'язкове.
Газета за посиланням використовує повідомлення інформаційних порталів.
Оформлення передплати та доставку газети здійснює
Дніпропетровська філія ПАТ «Укрпошта».
Передплатний індекс 60092

3 діда-прадіда

В усі віки українці боронили свої родини та землю від ворога. І рідна земля щедро наділяла захисників силою та знаннями. «Буде ворог – буде і сила», – так казали наші предки. Давня бойова культура нашого народу, збережена та примножена багатьма поколіннями українців, сьогодні допомагає відбивати російську навалу.

СПАС – козацьке бойове мистецтво

«Я вважаю, що секрет української нації «защитий» у генокоді, що формує нашу ідентичність, характер, – каже президент Всеукраїнської федерації «Спас» Олександр Притула. – Його можна побачити в нашому козацькому звичаї. Звичай – по-козацьки означає «віче». А віче, своєю чергою, – це зібрання, де люди визначають норми свого співіснування в соціумі. Код нації можна порівняти з кодовим замочком. Якщо хоч один із зубчиків ключа не співпадатиме, замок не відчиниться, так само і для того, щоб нація проявила свої кращі якості і розкрилася, потрібно, щоб усі цифри коду співпали. Ці коди і розкривають нас як народ.

У коді «защита» фізична культура та здоров'я нації. Йдеться про національні ігри, народні танці, систему звичаїв та обрядів, традиційні свята. У наших предків-козаків був інтуїтивний потяг до коней, який успадкували і ми. Більшість націй до них байдужі.

І найважливішою ланкою в цьому ланцюгу є потяг до свободи. Справжній українець ніколи не був і не буде рабом! Запорозька Січ не знала рабства. Також нам притаманний потяг до самоорганізації, що підтримує події всіх Майданів.

Сам по собі «спас» – явище, що увібрало в себе дуже багато складових. Існує чотири версії походження терміну «спас». Перша – це те, що спасає тебе в бою чи в житті. Друга – бойовий припас, резерв українського народу, світогляд воїна – захисника і переможця. Цього звичаю, як техніки бою, так і філософії, навчали в козацьких родах з дитинства. Третя версія – це назва на честь Христа Спасителя. Людина, яка володіє «спасом», стає під захист самого Ісуса Христа. І четверта версія пов'язана з язичницькими богами Спаса-

ми, які з часом стали християнськими (ми і нині святкуємо яблучний, медовий, горіховий Спаси).

Дослідники стверджують, що «спас» виник набагато раніше, ніж східні єдиноборства (ушу, карате).

– Доказом того служить знак «дао», який використовують у всіх східних культурах, зокрема й бойових, – говорить Олександр Притула, який уже 20 років займається дослідженнями та популяризацією «спаса» не тільки в рідному Запоріжжі, але й по Україні. – Так ось, китайці з гордістю стверджують, що цей знак з'явився в них за п'ять тис. років до н.е. У відомій українській колекції «Платар» (колекціонерів Платонова і Тарути) зберігається трипільський глечик, виготовлений за сім тис. років до н.е., на якому є той знак «дао». Експертиза академіка Шилова довела, що «спас» як явище і світогляд з'явилися на нашій території приблизно шість тис. років тому, одночасно з появою скіфів. Спочатку «спас» був таким собі звичаєм. Серпень, впродовж якого й святкується більшість Спасів, – місяць збирання врожаю. А де є врожай, там є й охочі його відібрати. Тому загарбники особливо полюбили здійснювати напади саме в серпні, і відбувалося це дедалі частіше. Тоді й придумали, що кожен рід надсилатиме декількох хлопців для охорони врожаю. Отамани збирали майбутніх воїнів на курганах – найвищих точках у степу, де навчали їх правил захисту. Далі загони здійснювали походи по навколишніх населених територіях. А вони були чималі, і відстані між ними були значними. Тож походи тривали не один місяць. Тому брали з собою і знахаря-лікаря, і купців, які, прибуваючи

в різні села, налагоджували торгівлю з місцевим населенням (так виникли ярмарки). І це вже був не просто військовий підрозділ, а певна громада, прообраз Запорозької Січі.

Наших предків – скіфів – ніхто не міг перемогти, а скіфська імперія проіснувала близько 3 тис. років. Сам Олександр Македонський звідси ледве втік. Всім «гостям» скіфи говорили: «Бажаєш воювати – зачепи наші святині. А бажаєш жити з нами – ласкаво просимо. Степ широкий – місця всім вистачить». Філософія «спаса» формувалась століттями. І трактувалась як звичай гордої нескореності, правди й совісті. Це ціла культура, психоментальний трикутник, складений з війни, праці та гри (тренувань). Опис носіїв «спаса» козаків-характерників прекрасно відображений у казках «Котигорошко», «Коза-дереза», де чітко викладена методика виховання воїна.

Є кілька напрямів спасу: бойовий, оздоровчий та обрядовий.

– Бойовий «спас» – мистецтво ведення бою за мінімальних втрат зі свого боку, – каже Олександр Притула. – Оздоровчий «спас» – це мистецтво бути здоровим. До того ж поняття здоров'я налічує сім складових: фізичне, функціональне, психологічне, енергетичне, духовне, соціальне та репродуктивне здоров'я. Все це взаємопов'язано. Наші предки вважали, що коли людина здорова фізично і не може дати потомства, то навіщо тоді вона живе? І третій напрям – це обрядовий «спас» – система свят, обрядів, всяких присвят, на які наш народ багатий.

За інформацією запорізької школи козацьких бойових мистецтв «Спас».

Календарик День книги рекордів

Книгу рекордів створив британський інженер і власник пивоварні Х'ю Бівер. У листопаді 1951 року він відправився з друзями на полювання. Увечері в барі між чоловіками зав'язалася суперечка, яка з диких птахів найшвидша. Чоловіки переглянули кілька різних довідників, але відповіді не знайшли. Тоді Бівер вирішив створити книгу, в якій будуть зібрані всі рекорди. Назвав він її на честь своєї пивоварні. У даний час Книга рекордів Гіннеса має найбільший тираж з усіх книг, захищених авторським правом.

Володар найбільшої кількості рекордів Гіннеса

Свій перший титул американець Ашріта Фурман отримав в 1979 році, коли він зробив 27 000 стрибків, плескаючи руками над головою. З тих пір він подорожував по світу й отримав ще майже 200 сертифікатів від колегії Книги Гіннеса. Серед інших у Фурмана рекорди за максимальну кількість присідань на Ейфелевій вежі й рекорд за найвищу швидкість протягом цілої милі (1,6 км), стрибання на м'ячі-кенгуру по Великій Китайській стіні.

РЕКЛАМА

НАСІННЯ СОНЯШНИКУ, КУКУРУДЗИ
Pioneer • Syngenta
Euralis Semens • Monsanto
Maisadour Semences
Засоби захисту рослин
провідних світових
виробників та мікродобрива
067-823-46-41

Продам трактор ЮМЗ-6
098-643-47-50

НАСІННЯ ПОСУХОСТІЙКИХ ГІБРИДІВ КУКУРУДЗИ ВІД ОРИГІНАТОРА
SELEKTA SEEDS
+38 050 361 66 65 selekta.com.ua 0 800 75 12 18

АГРОФІРМА Сади України
sadyukrainy.com.ua
ВИСОКО-ВРОЖАЙНІ ГІБРИДИ СОНЯШНИКА
СТІЙКІ ДО ВСІХ РАС НЕСПРАВЖНЬОЇ БОРОШНИСТОЇ РОСИ
СТІЙКІСТЬ ДО ВОВЧКА РАС А-С
технологія «Експрес»
технологія CLEARFIELD
НАСІННЯ КУКУРУДЗИ
НС-2662, НС-3022, НС-4015, НС-444 на зерно і силос
НАСІННЯ ГОРОХУ
оплот, мадонна
067-578-77-95, 067-545-58-85, 056-72540-20, 0562-38-84-38 dnepr.sad056@ukr.net

Пишіть:
49000, м. Дніпро,
вул. Воскресенська, 41, оф.109

Дзвоніть:
(056) 786-02-21,
098-183-00-18,
050-850-72-74

Передплатити
«Фермер Придніпров'я» можна
у будь-якому поштовому відділенні
області до 25 числа щомісяця.
Передплатний індекс 60092.